

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozestana dnia 22. marca 1917.

Treść: (№ 124 i 125.) 124. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zmiany niektórych postanowień o podatkach bezpośrednich. — 125. Rozporządzenie, dotyczące szybkości jazdy ciężarowych wozów motorowych bezgumowych ohręczy.

124.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 16. marca 1917,

dotyczące zmiany niektórych postanowień o podatkach bezpośrednich.

Na podstawie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Podatek gruntowy.

Ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118 i z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1903, dotyczące odpisu podatku gruntowego z powodu uszkodzenia plonu przez wydarzenia elementarne, potem art. I. ustawy z dnia 3. października 1891, Dz. u. p. Nr. 150, i ustawa z dnia 26. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 139, tracą moc obowiązującą. Ich miejsce zajmują następujące postanowienia:

§ 1.

Jeżeli przez katastrofy elementarne zostanie spowodowane zniszczenie plodów ziemi, które poważnie przekracza zakres zwykłych uszkodzeń wskutek niepogody, powtarzających się podług doświadczenia z pewną regularnością, choćby i nie rok rocznie, a szkoda przedstawia się jako

istotne uszczuplenie plonu gospodarki rolnej lub lasowej dotyczącego ciała gospodarczego, można domagać się stosownego opustu podatku gruntowego. Żądanie takie rozstrzyga podług świadomego rzeczy uznania władza podatkowa, a w drodze rekursu ostatecznie krajowa władza skarbowa.

Opust ten nie powoduje, o ile przez ustawodawstwo krajowe nie zostanie coś przeciwnego zarządzone, zmiany podstawy wymiaru dla dodatków ciał autonomicznych i dla opłat na ich rzecz.

Blіsze postanowienia o udzieleniu opustów i o postępowaniu zostaną uregulowane w drodze rozporządzenia.

§ 2.

Począwszy od roku podatkowego 1917 będzie się pobierało wraz z podatkiem gruntowym osobną opłatę w wysokości dwóch procent stwierdzonego czystego przychodu.

Postanowienia artykułu I., § 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 28. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 280, mają zastosowanie do tej opłaty. Pozatem odnoszą się do niej postanowienia o podatku gruntowym, w szczególności także postanowienia, dotyczące uprzywilejowanego prawa zastawu.

Przychody z tej opłaty będą w każdym kraju użyte przez krajową władzę skarbową przede wszystkim na pokrycie ubytków w podatku, wynikających wskutek opustów.

Reszta, pozostająca w każdym kraju, zostanie przekazaną państwowemu funduszowi melioracyjnemu (§ 1. ustawy z dnia 4. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 4), z przeznaczeniem na ten cel, by ta reszta została użytą w tym kraju, z którego ona pochodzi, na utworzenie przewidzianego w § 17. tej ustawy funduszu konserwacji dla zabezpieczenia wykonanych zabudowań potoków górskich, regulacji i budowli zamykających doliny, o ile zachodzą po temu wymogi, ustalone w powyższym postanowieniu.

Po utworzeniu tego funduszu konserwacyjnego ma być następnie każdorazowa reszta przekazana na ogólne cele funduszu regulacyjnego do użycia na rzecz dotyczącego kraju.

Obrót temi wynikającymi co roku resztami ma być wykazywany podług krajów w preliminarzach rocznych funduszu melioracyjnego (§ 4. powołanej ustawy).

Jeżeli któregoś roku zostanie w pewnym kraju więcej opustów przyznanych, aniżeli może być zwróconem z opłat, pobranych w kraju w tymże roku, to należy różnicę pokryć przede wszystkim z opłat najbliższego roku.

Bliższe postanowienia o obrocie temi opłatami zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

Artykuł II.

Podatki osobiste.

Ustawę o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, w brzmieniu noweli o podatkach osobistych z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13, uzupełnia się i zmienia, jak następuje:

W § 43 odpadają oba ostatnie ustępy; na ich miejsce dołącza się następujący ustęp:

„Przewodniczący może wezwać obowiązującego do opłaty podatku także do udzielenia wglądu do jego ksiąg przedsiębiorstwa i gospodarczych (§ 272. i nast.). To wezwanie należy wystosować z tym wyraźnym dodatkiem, że, w razie gdyby mu nie uczyniono zadość w terminie, który ma być bliżej oznaczonym, zostałyby wymiar z urzędu bez dalszego współdziałania podatnika uskuteczniomym na podstawie rozporządzalnych środków pomocniczych.“

Po § 45. wtrąca się jako § 45. a:

„Jeżeli obowiązany do opłaty podatku odmawia lub zaniebuje bez dostatecznego usprawiedliwienia udzielenia wyjaśnień lub informacji (§ 43., ustęp 4.), potrzebnych ewentualnie celem uzupełnienia lub sprostowania jego deklaracji do podatku zarobkowego, następnie jeżeli odmawia lub zaniebuje bez względu na skierowane doń

wezwanie przedłożenia ksiąg przedsiębiorstwa i gospodarczych (§ 43., ustęp 6.) lub odpowiedzi na podniesione zarzuty (§ 45.), to może komisya bez dalszego współdziałania podatnika uskutecznić wymiar z urzędu na podstawie środków pomocniczych, którymi rozporządza.“

W § 109. ma 2. ustęp brzmieć:

„Minister skarbu może z ważnych powodów delegować do wymiaru podatku także jakąś inną władzę podatkową aniżeli właściwą według pierwszego ustępu.“

Do § 111. dołącza się następujące zdania:

„Władza podatkowa może wezwać podatnika także do udzielenia wglądu do jego ksiąg przedsiębiorstwa i gospodarczych (§§ 272. i nast.). To wezwanie należy skierować z tym wyraźnym dodatkiem, że w razie, gdyby mu nie uczyniono zadość w terminie, który ma być bliżej oznaczonym, zostałyby wymiar bez dalszego współdziałania podatnika uskuteczniomym z urzędu na podstawie rozporządzalnych środków pomocniczych.“

§ 112. uzupełnia się przez następujący ustęp 4.:

„Postanowienia ustępów 1. i 3. obowiązują analogicznie jeżeli wezwaniu do udzielenia wglądu do ksiąg przedsiębiorstwa i gospodarczych nie zostanie uczynionem zadość w zakreślonym terminie (§ 111.).“

§ 141. uzupełnia się przez następujący ustęp 3.:

„Władza podatkowa może wezwać podatnika także do udzielenia wglądu do jego ksiąg przedsiębiorstwa i gospodarczych (§§ 272. i nast.). To wezwanie należy skierować z tym wyraźnym dodatkiem, że w razie, gdyby mu nie uczyniono zadość w terminie, który ma być bliżej oznaczonym, zostałyby wymiar bez dalszego współdziałania podatnika uskuteczniomym z urzędu na podstawie rozporządzalnych środków pomocniczych.“

§ 142. uzupełnia się przez następujący ustęp 4.:

„Postanowienia ustępów 1. i 3. obowiązują analogicznie jeżeli wezwaniu do udzielenia wglądu do ksiąg przedsiębiorstwa i gospodarczych nie zostanie uczynionem zadość w zakreślonym terminie (§ 141., ustęp 3.).“

W § 206., ustęp 1. otrzymuje zdanie końcowe następujące brzmienie w miejsce dotychczasowego:

„Władza podatkowa może wezwać podatnika także do udzielenia wglądu do jego ksiąg przed-

siębiorstwa i gospodarczych (§§ 272. i nast.). To wezwanie należy skierować z tym wyraźnym dodatkiem, że w razie, gdyby mu nie uczyniono zadość w terminie, który ma być bliżej oznaczonym, zostałyby wymiar bez dalszego współdziałania podatnika uskuteczniomym z urzędu na podstawie rozporządzalnych środków pomocniczych.“

W § 210. otrzymuje zdanie końcowe następujące brzmienie w miejsce dotychczasowego:

„Komisya lub jej przewodniczący mogą wezwać podatnika w sposób, oznaczony w § 206., ustęp 1. także do udzielenia wglądu do jego ksiąg przedsiębiorstwa lub gospodarczych (§§ 272. i następn.).“

W § 213. należy wtrącić między słowami „przed komisją“ a słowami „zadość uczynić“:

„lub wezwaniu do udzielenia wglądu do ksiąg (§§ 206., 210.).“

W § 222. ma wejść na miejsce trzech pierwszych ustępów następujący ustęp:

„Komisji odwoławczej i jej przewodniczącemu przysługują celem dokładnego stwierdzenia dochodu podatnika te same uprawnienia co komisji szacunkowej i jej przewodniczącemu.“

W § 258., ustęp 5. mają odpaść słowa „w razie jeżeli czyn karygodny dotyczy podatku dochodowego“ oraz zdanie końcowe; następnie należy zastąpić w drugim zdaniu cytowanie „w § 222.“ cytowaniem „w §§ 272. i następn.“; ustęp 6. odpada.

W § 260., ustęp 2. należy wtrącić po słowach „kary porządkowe“ słowa „do 200 koron“.

§ 272. otrzymuje następujące brzmienie:

„Obowiązek do udzielenia wglądu do ksiąg przedsiębiorstwa i gospodarczych (§§ 43., 111., 141., 206., 210. i 258.) obejmuje także obowiązek do przedłożenia kontraktów, zapisów długu, kwitów czynszowych, wyciągów kontowych, faktur i innych dokumentów rachunkowych i dowodów.“

Jeżeli podatnik sam ofiarował wgląd do ksiąg, wówczas ma ten wgląd nastąpić o ile władza lub komisya nie uważa podań podatnika bez tego wglądu za wiarygodne. Obowiązany do opłaty podatku ma dokładnie oznaczyć fakta, które mają być wykazane za pomocą wglądu do ksiąg, w przeciwnym bowiem razie nie potrzeba uwzględnić jego propozycji.“

W § 273., ustęp 1. ma odpaść zdanie pośrednie „jeżeli on został ofiarowany przez podatnika w myśl § 272.“; następnie należy zastąpić słowa „komisya szacunkowa“ słowem „komisya“ a słowa „władza podatkowa“ słowem „władza“; ustęp 2. ma odpaść; w ustępach 3. i 4. ma odpaść cytowanie „(§§ 176. i 256.)“.

W § 274. ma odpaść w ustępie 1. cytowanie „(§§ 176. i 256.)“ oraz ustęp 4.

W § 277. otrzymuje ustęp 1. następujące brzmienie:

„Władza lub komisya ma ocenić wynik wglądu do ksiąg podług swego swobodnego przekonania, uzyskanego przez sumienne zbadanie wszystkich okoliczności.“

Ustępy 2. i 3. mają odpaść.

Do ustępu 4. dołącza się następujące zdanie: „W razie, gdy podatnik przedłożył księgi handlowe, prowadzone porządnie wedle przepisów ustawy handlowej, a władza podatkowa lub komisya mimo to jednak wedle swego przekonania uważała za swój obowiązek wziąć za podstawę swego rozstrzygnięcia odbiegające od zapisków w księgach założenia, wówczas należy w uzasadnieniu przytoczyć w szczególności okoliczności i motywy, które były dla niej przy tem miarodajne.“

Jako ostatni ustęp należy do § 277. dodać:

„Władza lub komisya, która zarządziła przedłożenie ksiąg, zapisków i dokumentów, może, w razie gdy ustalenia zawarte w protokole, nie wystarczają do wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości, zarządzić uzupełnienie lub powtórzenie wglądu do ksiąg.“

W § 278., ustęp 1. ma odpaść drugie zdanie.

§ 279. otrzymuje następujące brzmienie:

„Wgląd do ksiąg przedsiębiorstwa i gospodarczych może być ofiarowanym lub zarządzonym w postępowaniu wymiarowem i w postępowaniu wskutek środków prawnych oraz w postępowaniu karnem.“

Za nieuwzględnienie zadość wezwaniu do udzielenia wglądu do ksiąg lub za odmówienie wglądu do ksiąg albo informacji, stojących z nim w związku, mogą być nałożone w postępowaniu wymiarowem i w postępowaniu wskutek środków prawnych przeciw wymiarowi kary porządkowe (§ 250.) do 10.000 K.

W postępowaniu karnem mogą na szczególny pisemny wniosek władzy podatkowej pro-

wadzącej śledztwo, osoby, którym poruczono przeprowadzenie wglądu do ksiąg (§ 273.), także wbrew woli podatnika wkraczać do lokalów, w których są przechowane księgi i wglądać do ksiąg.*

Jako ustęp 5. dodaje się do § 284.:

„Celem sprawdzenia niesłuszności wymiaru można podatnika zobowiązać do współdziałania w ten sam sposób, co w zwykłym postępowaniu wymiarowem.“

Artykuł III.

Postanowienia karne.

§ 1.

Kto jako obowiązany do opłaty podatku lub jako pełnomocnik takiej osoby albo jako obowiązany do doniesienia dopuszcza się z wielkiego niedbalstwa czynów karygodnych lub zaniechań, oznaczonych w §§ 239., 240. i 243. ustawy o podatkach osobistych z 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., albo jako obowiązany do opłaty podatku lub jako tegoż pełnomocnik dopuszcza się z takiegoż niedbalstwa czynów karygodnych lub zaniechań, oznaczonych w patencie o podatku budynkowym z dnia 23. lutego 1820, staje się winnym zagrożenia podatku z niedbalstwa.

Należy go ukarać karami pieniężnymi, zagrożeniami za ukrocenie i zatajenie podatku w § 241., ustęp 1. i 2., 244., ustęp 1. i 2. ustawy o podatkach osobistych i za zatajenie czynszu w patencie o podatku budynkowym z dnia 23. lutego 1820, przy których wymiarze należy podług stopnia zawinienia brać wzgląd na mniejszą karygodność w stosunku do rozmyślnego przestępstwa skarbowego. Przytem można zejść także poniżej najniższego ustawowego wymiaru kary aż do jego połowy.

Jeżeli nie zachodzi wielkie niedbalstwo, lecz wyłącznie przeoczenie, to może być za wykroczenie przeciw porządkowi nałożona kara pieniężna do 200 koron. Przepisy § 241., ustęp 3. i § 244., ustęp 3. ustawy o podatkach osobistych tracą moc obowiązującą.

§ 2.

Za ukrocenie lub zatajenie podatku, karygodne podług §§ 239., 240., 241., ustęp 1. i 2., 243. i 244., ustęp 1. i 2. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., które zostanie świadomie i z tym zamiarem popełnione, by ukrócić ustawowe świadczenie w podatku, tudzież za zatajenie przychodu czynszowego, karygodne podług patentu o podatku budynkowym z dnia 23. lutego 1820, które zostało z tym samym zamiarem przez podatnika

lub jego pełnomocnika popełnione przez nieprawdziwe podania w zeznaniu przychodu czynszowego lub przez zaniechanie wniesienia tegoż, może być nałożoną obok kary pieniężnej, zagrożonej w obowiązujących postanowieniach, także kara aresztu w następujących przypadkach:

1. jeżeli kwota, o którą podatek państwowy został ukrócony lub na ukrocenie narażony, przenosi sześćset koron; kwoty odnoszące się do więcej lat lub do więcej gatunków podatku, należy zliczyć razem;

2. jeżeli obwiniony został skazany już za jeden z czynów lub zaniechań, przytoczonych we wstępie tego paragrafu i staje się winnym przed upływem pięciu lat od zasądzenia ponownie jednego z tych czynów (powrót do złego czynu).

Karę aresztu należy nałożyć w wymiarze od jednego dnia do trzech miesięcy; areszt do jednego roku może być orzeczony, jeżeli kwota, o którą podatek został ukrócony lub na ukrocenie narażony (ustęp 1. l. 1), przenosi pięć tysięcy koron.

Obok kary aresztu może być orzeczone jednorazowe ogłoszenie wyroku w jednym lub kilku pismach drukowych na koszt skazanego.

§ 3.

Ukrócenia podatku podług §§ 239. i 240., zatajenia podatku podług § 243. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220., i zatajenia czynszu podług patentu o podatku budynkowym z dnia 23. lutego 1820, staje się winnym także ten, kto świadomie i z zamiarem ukrocenia podatku podlega obowiązanego do opłaty podatku, pełnomocnika podatnika lub obowiązanego do doniesienia do jednego z czynów lub zaniechań, oznaczonych w powołanych wyżej przepisach ustawowych lub w § 1. tego artykułu, albo mu radą lub czynem niesie pomoc przy ich wykonaniu.

Winnego należy ukarać niezawisłe od karygodności lub ukarania podatnika (pełnomocnika, obowiązanego do doniesienia) pieniędzmi podług §§ 241., ustęp 1. i 2., 244., ustęp 1. i 2. ustawy o podatkach osobistych i podług patentu o podatku budynkowym; pod warunkami § 2. tego artykułu mogą być nałożone zagrożone tam kary aresztu. Za nałożone kary pieniężne odpowiada podatnik, a w przypadku § 240. ustawy o podatkach osobistych obowiązany do doniesienia.

Nie podpada karze ten, kto niesie pomoc wskutek przymusu uzasadnionego przez gospodarczą zawisłość, chyba że on nieprawdźliwie zeznaje także na pytanie, postawione przez władzę.

§ 4.

Jeżeli kary pieniężne, nałożone podług § 1., ustęp 1. i 2., §§ 2. i 3. tego artykułu i ustawowych postanowień, przytoczonych w tych paragrafach, są w całości lub w części nieściągalne, wówczas mają wejść w ich miejsce kary aresztu w wymiarze od jednego dnia do sześciu miesięcy.

Wymiar kary zastępczej należy oznaczyć według stopnia zawinienia i według stosunków majątkowych, dochodowych i innych osobistych skazanego, oraz orzec w wyroku karnym.

§ 5.

W przypadkach, w których obok kary pieniężnej może być nałożoną kara aresztu, będzie wydany wyrok w pierwszej instancji po przeprowadzeniu postępowania, unormowanego w obowiązujących przepisach, przez władzę podatkową w senacie orzekającym, z trzech członków, składającym się z jednego urzędnika skarbowego, jednego urzędnika sędziowskiego i jednego sędziego obywatelskiego. Do tego ostatniego stosują się analogicznie postanowienia § 260. a ustawy o podatkach osobistych w brzmieniu noweli z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13. Bliższe postanowienia zostaną wydane w rozporządzeniu.

§ 6.

Przewidziane w § 256., ust. 2., ust. o pod. osob. upoważnienie Ministra skarbu do utworzenia większych okręgów karnych podatkowych i do delegowania ma ważność także w sprawach karnych podatku budynkowego. Krajowa władza skarbowa ma wydawać także na rekursy w sprawach karnych podatku budynkowego rozstrzygnięcie w senacie orzekającym, złożonym podług §§ 260. i 260. a ust. o pod. osob.

§ 7.

Postanowienia §§ 1. do 5. stosują się także odnośnie do podatku zarobkowego towarzystw z ograniczoną poręką (§ 115. V. ustawy z dnia 6. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 58.), do opłaty od tantiem (artykuł III., ustęp 4. noweli o podatkach osobistych z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13) i do podatku od zysków wojennych (§ 19. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 103).

Artykuł IV.

Początek mocy obowiązującej, wykonanie.

To cesarskie rozporządzenie nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia, a odnośnie do artykułu I. z mocą obowiązującą od 1. stycznia 1917.

Postanowienia artykułu III. należy stosować do czynów i zaniechan, które zostaną popełnione po wejściu cesarskiego rozporządzenia w życie.

Wykonanie tego cesarskiego rozporządzenia porucza się Ministrowi skarbu.

Laxenburg, dnia 16. marca 1917.

Karol wkr.

Clam-Martinic wkr.	Baernreither wkr.
Georgi wkr.	Forster wkr.
Hussarek wkr.	Trnka wkr.
Spitzmüller wkr.	Bobrzyński wkr.
Handel wkr.	Schenk wkr.
Urban wkr.	Höfer wkr.

125.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 19. marca 1917,

dotyczące szybkości jazdy ciężarowych wozów motorowych bez gumowych obręczy.

Do § 46. rozporządzenia z dnia 28. kwietnia 1910, Dz. u. p. Nr. 81, dotyczącego wydania postanowień policyi bezpieczeństwa dla ruchu wozów motorowych, dołącza się jako trzeci i czwarty ustęp następujące postanowienia:

Szybkość jazdy ciężarowych wozów motorowych bez gumowych obręczy nie może tak w obrębie jak i po za obrębem zamkniętych miejscowości być większą niż 9 km w godzinie na brukowanej drodze jezdnej, a 12 km w godzinie na niebrukowanej drodze jezdnej.

Ruch takich ciężarowych wozów motorowych na mniej odpornych powierzchniach drogi jezdnej (z klinkerów, betonu i t. p.) może być przez Ministerstwo robót publicznych po wystąpieniu administracji drogowej zupełnie zakazany, o ile terytoryjalna komenda wojskowa nie uważa trzymywania drogi otworem za bezwzględnie konieczne ze względów wojskowych.

To rozporządzenie nabiera mocy obowiązującej trzeciego dnia po dniu ogłoszenia.

Handel wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1917. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1917** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1872 za	6 K 40 h	Rocznik	1895 za	7 K — h
"	1850 "	10 " 50 "	"	1873 "	6 " 60 "	"	1896 "	7 " — "
"	1851 "	2 " 60 "	"	1874 "	4 " 60 "	"	1897 "	15 " — "
"	1852 "	5 " 20 "	"	1875 "	4 " — "	"	1898 "	6 " — "
"	1853 "	6 " 30 "	"	1876 "	3 " — "	"	1899 "	10 " — "
"	1854 "	8 " 40 "	"	1877 "	2 " — "	"	1900 "	7 " — "
"	1855 "	4 " 70 "	"	1878 "	4 " 60 "	"	1901 "	6 " — "
"	1856 "	4 " 90 "	"	1879 "	4 " 60 "	"	1902 "	7 " 50 "
"	1857 "	5 " 70 "	"	1880 "	4 " 40 "	"	1903 "	9 " — "
"	1858 "	4 " 80 "	"	1881 "	4 " 40 "	"	1904 "	5 " — "
"	1859 "	4 " — "	"	1882 "	6 " — "	"	1905 "	6 " — "
"	1860 "	3 " 40 "	"	1883 "	5 " — "	"	1906 "	12 " — "
"	1861 "	3 " — "	"	1884 "	5 " — "	"	1907 "	13 " — "
"	1862 "	2 " 80 "	"	1885 "	3 " 60 "	"	1908 "	9 " — "
"	1863 "	2 " 80 "	"	1886 "	4 " 60 "	"	1909 "	8 " 50 "
"	1864 "	2 " 80 "	"	1887 "	5 " — "	"	1910 "	8 " 40 "
"	1865 "	4 " — "	"	1888 "	8 " 40 "	"	1911 "	7 " — "
"	1866 "	4 " 40 "	"	1889 "	6 " — "	"	1912 "	12 " 50 "
"	1867 "	4 " — "	"	1890 "	5 " 40 "	"	1913 "	9 " 50 "
"	1868 "	4 " — "	"	1891 "	6 " — "	"	1914 "	15 " — "
"	1869 "	6 " — "	"	1892 "	10 " — "	"	1915 "	11 " 70 "
"	1870 "	2 " 80 "	"	1893 "	6 " — "	"	1916 "	12 " 70 "
"	1871 "	4 " — "	"	1894 "	6 " — "			

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materji.